

L'IGNORANCIA

REVISTA CRÓNICA

ORGA Y XEREMIES D' UNA SOCIETAT DE MALLORQUINS.

A Palma, cada número... 2 cèntims.
 Fora de Palma »... 2 1/2 »
 Números atrassats »... 4 »

Sonará cada dissapte, si té vent a sa flauta.

S'envian es números a domicili, tant a dins Ciutat com a ses Viles, pagant per adelantat a s'Administració (Cadena de Cort n.º 11), 1 pesseta a conte de 16 números.

SA LLONJA DE PALMA.

El Isleño de dia 15 del corrent inserta un article que merexia essè reproduhit per tota sa premsa periodística de Palma, (a) pues ses veritats que diu surten de qualcú qu'estima molt ses glòries de Mallorca. Nòltros que pensam en tot axí com ell y no cedim a ningú en quant a estimá s'Art de sa nòstra pàtria, el traduhim per satisfacció des qui l'ha escrit y per honrá ses columnes de L'IGNORANCIA. Diu axí:

«Prest farà dos anys que, després d'havè regonegut sa Llonja, el señó arquitecto Pavia aconsejá un bon repassó a sa teulada, llevá ses caperutxes a n'es torreons y altres adobs que, a la bona de Déu, romangueren fets l'any 1879.

A les hores se digué, y nòltros heu creguèrem vejent lo comensat, que seguirian ses òbres de restauració fins abaix de tot, per torná a n'es monument de l'inmortal Sagrera, sa bellesa que mans alevoses y s'atlotèa li han llevat; emperò, avuy, confessam es nòstro embabay. Es temps passa y sa restauració está aturada, Déu sab fins quant; y lo més sensible es que ni tant sòls s'adoptan mèdis per evitá que de cada dia s'aumentin ets esmorrells.

¿Es qu'hey ha propòsit de qu'aquest edifici monumental, recòrd de sa nòstra passada grandesa, fassi uy baix de sa fetgeria que mos caracteriza, com a per bèfa de s'il·lustració des nòstro sigle?

Ja no parlam de sa paretòta que com una paparra hey té cosida, perque quant no s'ha tomada, es perque qualcú que pòt més que nòltros y més que s'opinió general del país té interés en aguantarla dreta; però sí devem ocuparnos de lo abandonat que se dexa aquest edifici, per qual possessòri mos ténen enveja altres paysos més il·lustrats que 's nòstro, ahont se rendeix culto a s'Art y a ses òbres de mèrit regonegut.

(a) Sia dit en veritat: La Opinion, dimecres passat doná una maneta a l'assunto.

A sa Llonja de Palma l'admiran ets estrangers que saludan sa nòstra platja y llavò encara contemplan ses fotografies. Tan solament nòltros, fiys d'aquelles que la mos dexáren per herència, com a rica jòya de sa séua època, la miram indiferents sense fé gens de cas des seu inestimable való y *sens alsarmos es ventrey es ruínós aspècte que de cada dia mos presenta.*

Nòltros no imitarém sa tasca que s'ha imposat un apreciable còlega (b) també entussiasta per sa conservació d'aquesta glòria artística, publicant sovint recòrts a mòdo de revulsius per mèdi d'els quals se propòsa curá s'inèrcia y sa pruaga que té enxotxats es sentits de ses persones a ne qui tòca vetlà per aquest monument, perque tot quant se puga dí sobre aquest assuntó ja s'ha dit (c) y ja se sab que no hey ha pitjó sort que es qui no vòl ohí.

Demanam per derrera vegada sa restauració d'aquest edifici y sa desaparició de sa tàpia que l'enlletgeix; y es lo manco que podem demaná. (d)

(b) Tenim sa presunció de sospità que s'articulista mos aludeix a nòltros. Si axí fos, gracies p'es bon recòrd y fina atenció.

(c) Perque vejín si s'ha dit, copiarem aquí lo que s'estampa a sa Guia de Palma y d'alguns pòbls de Mallorca, redactada per una comissió de la Societat de L'IGNORANCIA.

«SA LLONJA. -Antiga Sala del Comèrs, tota de pedra a cara vista y d'estil gòtic es més pur. Vertadera jòya monumental d'un mèrit ja inay ponderat a bastament. S'axeca derrera sa murada, a l'esquèrra de sa pòrta des Moll veva. Es progrés y sa omissió del sigle n'han fèt un magatzem de trastos. Per fé cassòla, avuy en dia, basta y sobra un botigó forrat de paperaynes devés ses Copiñes. Es pedrissos de dins sa nòstra antiga Llonja son molt dús per seurehi nauyers que, de malalts que están, no pòden alsá xèlla.

Recomenam als viatgers que mirin es portals d'entrada, capolats a pedrades y a còps de lliura quant hey entran pipes, botes y trastam. Tal vòlta afinarán una llandera travada a ses motlures..... serveix a n'es veynats per penjá xòts y escorxarlos quant s'en vé Pasco! Si fossem a Africa, hey penjarian qui heu compòrta, poguentho aturá.

Ara se tracta de tomá sa murada que li fá bardissa entre es dos Molls; per poch que 's torbin, primè caurá sa Llonja, perque ses grans òbres fiyes d'un ingèni com es d'En Sagrera, s'esfondran per sí sòles quant arriba es dia en que ningú coneix son preu y dignitat.»

(D'El Sarracossá, calendari de l'any 1873.)

(d) Nòltros demanariam, ja qu'hey som, que se construhís un retxat de ferro revoltantla, per tres costats lo manco, de mòdo que s'edifici romangués tancat dins un jardí. Axò seria es mòdo d'evitá que li capolassin s'entompèu. Emperò, ¿y qu'hem de demaná ara que ja tenim Escola de Comèrs?

Per axò no se necessita més que voluntat, suposat que no han de mancá dinés; (e) y a fi de lograrhó mos dirigim a n'el señó Governadó de sa provincia, qui en moltes ocasions ha demostrat més amor al país que molts d'es seus fiys, y li suplicam que mir aquest assuntó amb tota sa predilecció que se mereix y amb so zèl que mos ha sabut demostrá en altres assuntos de no major interés.

Tal vòlta no está molt lluny es dia, si es que es projecte de Fires y Fèstes s'ha de dú envant, en que es salon de sa Llonja sia, més que necessari, indispensable per celebrarhi s'Exposició que se projecta ó per altres aplicacions, y a les hores convé qu'estiga en condicions de podersen aprofitá, suposat que sa séua restauració no es còsa que puga fersè amb un dia y amb so *cúmplase* des qui heu pòt maná. S'ha menesté es seu temps; y es precís prende sa colada tènra.

Si devant sa necessitat qu'hem demostrada y devant sa perspectiva que oferim, encara se mira amb indiferència aquesta questió, s'historia mos judicará a tots: nòltros haurém cúplit amb so nòstro devè y no tornarem a ocupar-mosnè més, plañent en silènci que sa generació actual sia tan irrespectuosa amb sos seus ascendents y tan avara en sa conservació de ses prehuades joyes que mos váren dexá.»

Nòltros, que som un poch mes caper-ruts, si que feym contes de parlarnè més; encara mos romanen uns quants cartutxos y los gastarem, no per ferí a ningú,..... per despertá es qui dòrmen.

ALIATAR.

Desenganemmos, tot lo que se deman per ara en bè d'es monuments, a Mallorca, será allò de *Voz clamantis in deserto*. Mirau a la tí com mos tiran en tèrra es claustro de Sant Francesch, a pesá de que no ha mancat qui ha fèt quant ha pogut per salvarlo.

(e) Desitjariam que s'autó d'aquest article mos digués d'hont los treuria, perque la veritat es, que a sa nòstra Llonja, per restaurarla y embellirla conforme se mereix, hey podrian gastá de 15 a 20 mil duros.

UNA FESTA CASOLANA.

(ACABAMENT.)

IV.

Còm vos deya, à les sèt des vespre sa casa den Dionís, que no tenia rès de gran, estava al tip de gent que venia à donarli es molts anys y à passarhi sa veuclada. Entre lots, grans y petits, mascles y femelles, devian passà de dues dotzenes.

Tota sa lluminaria de la casa cremava òli y petròleo: es quinqueret bò à dins sa saleta; es quinqué de fé feyna cada dia, amb sa ventaya verda un poch sa-corrada per dedalt, à dins es menjadó: sa llumeta en es passet, y es fanal de paret à s'escala.

Tant còm entravan ets amichs y conegudes, y havian saludat En Dionís y donat besades à n'es nins diguentlos *que tal, maco?*, na Tomasa los feya passà à n'es menjadoret, y los repartia quartos y ses derrerres tayades des pa den Pou que à mitx dia havia romàs. Còm havian menjat y begut, torcat es morros y espolsat ses miques, s'en tornavan à sa saleta, y s'asseyan axí còm milló podian.

Des quatre recones de sa sala, prest n'hi hagué tres d'ocupats per tres *parejas* de jovensans que fugian de conversa, y que hi prènguèren lloch perque no los destorbassen. Los haguésseu vists de dos en dos, fent *xep-à-xep*, amb sa riayeta à sa boca, *ell* assegut à la banda, estirantse es puñs ò paupantse sa barbata, y *ella*, collet tombat, jugant amb so ventay y de tant en tant mirantlo à *ell* amb uyets de vòga.

Arribà à un punt que no hi cabian. Llavò En Dionís, En Francesch, jò, y es quatre més camarades mos n'anàrem à dins es menjadó, per fumá amb tota llibertat y xerrá de *la nostra*; però encara no feya un quart qu'hey éram, encara teniam en es morro sa punta d'es puret algerí, coló d'oliva, quant s'en vengué tot depressa En Dioniset, que de part de ses *mumays* si voliam aná à sa saleta, perque havia de comensá sa funció.

—Digués qu'ara hey anam,—va dí En Dionís pegant ses derrerres xupades, crém no crém, y acabant es derrerés mots de sa conversa.

Quant varem entrá dins sa saleta, mos trobàrem qu'En Dioniset y ets altres camarades séus havian compòsta una especie de trona amb tres cadires, de ses d'allà defora per no soyarles en posarhi es pèus demunt, y tothom s'havia assegut en fileres, per milló veure la fèta. Tota sa bagilèa sortí de sa sala, y es cap d'un poch tornaren entrá, de dos en dos, y s'asseguèren à ses cadires baxes. En Dioniset, qu'era es cap

de còlla, pujá demunt sa trona, y comensá amb tota sa gravetat d'un predicadó:

—*Señores: Despues de cuarenta años de peregrinacion por el desierto.....*

Y seguí de memòria tot aquell capítol des Fleury, sense trepidá, mentres que na Tomasa feya ensignes de que callá-sen à n'en Periquet y à s'altre nin de na María Jusèpa, que tapantsé es nàs y sa boca amb sa ma, se miravan y esclafian de riure.

Jò creya qu'en Dioniset faria punt en acabá es capítol; però m'errava; perque seguí d'aquesta manera:

—*Y al mando de Josué entraron en la tierra de promision. Por entre unas matas—Seguido de perros—No diré corria.....*

Y ja va essé partit, sense aturarsé fins qu'acabá sa fábula. Quant va havé arribat à *Llévense este ejemplo* y devallá de sa cadira, no heu vist tantes mans-balletes may.

Ses amigues de na Tomasa li ponderavan es mèrit des *majoret*; y sa memòria que Déu nòstro Señor li havia dada. Sa mare, tota baves, no feya més que dí:

—¡Jesus, fietes; bòn *papaguèy* tenim en casa; y llavò que no está empagahit may; si'l vésseu, tot lo dia no para un instant.....

En Dionís feya sa mitja y no deya rès. ¡Qui sab si p'es séu pensament hey rondetjava es gran banch des costat de l'altá majó de la Seu, en dia de fèsta gròssa, y hey afinava es séu hereu entre es Retgidós amb frac y medalla y es floch groch y vermey! ¡Lo qu'es s'estimació d'un pare!.....

Acabada sa primera part, totes ses cadires tornàren romandre en es séu lloch, ò per milló di, se componguèren en rotlada, perque En Dioniset (y ja's sab que allà, per ell, tothom callava,) dispongue que s'havian de comensá es jochs de *prendas*.

—¡Jò'n som! jò'n som!

—¡Y jò també!

—¡Y jò! y jò—cridava tota la menudèa, poñint per ferse lloch y entrá en ròtlo.

—¡Silencio! (digué en Dioniset alsant es dit.) Lo primé de tot, s'ha de jugá à un barco carregat, que tots en saben, y sa lletra ha d'essé sa P: qui's torba un poch, paga peñora.

—*Cuanita*, (digué sa mare d'una *polla* de ses arreconades,) 'xau aná un poch *axò*: arrambauvos, y jugaréu.

Na *Cuanita* y es séu *pollo* s'hi acostàren de mala gana, y lo mateix féren ets altres d'es recones, còm à per vergoña.

En Dioniset en mitx de sa rotlada, ja s'havia trèt es mocadó de sa butxaca, y l'havia nuat:

—Bòno: are comensam: estau alèrta. Ha vengut un barco carregat de.....

Y tirá es mocadó à sa mare.

—¡Patates! (respongué aquesta.) Ha

vengut un barco carregat de.....

—¡Papé! (va dí na María Jusèpa quant se senti es mocadó demunt sa falda.)

—¡Papé? (remugá en Francesch.) Ja en tenim que basta per caldera à dins Mallorca, sense que mos ne dugan més.

Na María Jusèpa tirá es mocadó à un d'ets *enamorats*, que ágafat de descuyt, romangué embabayat, fins qu'es cap derré, li amollá:

—¡¡Xocolate!!

Tothom esclatá en riure, mentres que En Dioniset li allargava sa ma, cridant:

—¡Peñora! ¡peñora!

D'aquesta manera seguí es joch, fins que tothom tengué peñores abastament, y llavò les comensàren à encantá, amb sa cansoneta: ¿De qu'encantarém aquesta peñora?—De mí señora.—¿De que l'hem d'encantá?—De lo que vostè voldrà.

Ningú més qu'en Dioniset encantava ses peñores, y tothom s'havia de conformá amb sa séua sentència: A sa mare li fé dí *tres sins y tres nons*; à son pare, *que content*; à na María Jusèpa, *un ramell*; à n'En Francesch, *un compromís*; à mí, que no estava per jochs, *es miray*, y à s'enamorat distrèt, *posá es quatre pèus à sa paret*.

S'acabàren ses peñores, però nó sa juguèra de la gent menuda, que, fos còm fos, volgué que jugássem à *secrets*, à *berlina*, à n'el *señó rectó*, y per rematá la fèsta, à n'es *sereno*.

Entre riayes, y truy, y jochs, y xaradissa, tocàren les deü des vespre.

En Francesch y jò, còm homos de hònes costums, parlàrem d'anarnosnè à *retiro*; y llavò comensá es truyet de ses despedides, y altre molts-anys, y infants que queyan de sòn, y cercá mocadós y mantes y capells.

La casa s'aná buydant à poch à poch, quedant amb tot es cadiram en revòlt, es llums encesos, sa taula d'es menjadó embascolada, es trispòl brut, y una atmósfera carregada de haf calent y de polsim qu'entrava dins sa gargamella.

Devés les deü y mitja, ses derrerres visites devallavan s'escala, tapantsé es nas per pò d'un refredat; jò m'en pujava à ca-mèua, maretjat y adolit, y mentres *En Figuera* dexava caure les onze, me mirava amb pena y penjava à sa respata d'una cadira es méus pòbres guardapits coló de canari.

Just à sa matexa hora, segons noticies, mentres En Dionís dins sa séua alcova se posava sa camia des jeure, na Tomasa li deya, traguentse ses calses:

—¿Y encara voldrás tornarhi, l'any qui vé, à fé tanta fèsta y tanta bulla?

—¿Y per què no, dòna de Déu?

—Mira còm mos déxan sa casa: y llavò es gasto.....

—¡Tira! qu'es Sant de la casa just vé un pich cada any, y no es pagat per s'alegría des *nin*.

—Sí, però tant, tant.....

—Tòca, Tomasa, colguet; resem ses

cinch llagues y es Crech en un Déu; y d'ara à llavò ja'n tornarém parlá; que d'aquí l'añy qui vé, Déu sab qui será viu.

GORIET.

EPIGRAMAS.

Vatx preguntá à n' En Pascual:

—Qu' es, ¿còm estás de doblés?

—Axí, axí; no'n tench demés,

Però no'm va del tot mal:

Sempre me sòbra per guants.

—Axí ja farás bona òbra:

Vòl dí, per guants, ¿qu' es que't sòbra?

—¡Hòmo, me sòbran ses màns!

Un Jutge va preguntá

A un lladre molt afamat:

—¿Per què te duen fermat?

Y es lladre va contestá:

—Es per còsa ben senzilla;

Perque de llòch vatx mudá

Docents duros y un collá

Qu' estavan dins una arquilla.

Un Municipal ja feya

Cinch mesos que no cobrava,

Y de talent badayava,

Y de màgre casi queya.

Quant sa butxaca's gratava,

Un centímet hey hagué,

Y en aquell punt, s'en temé

D'una dòna que cridava:

—¡Ala! ¡barato! ¡seys via!

Y ell li diu:—De lo que téns

Damen un centim.—Tú tria.

—¿Y que son?—¡Escuradents!

SEN GURRIÓ.

Preguntava En Pòca-roba

A Don Xim aquest hivèrn:

—Entre un sastre y un Govern

¿Quina diferència hey tròba?

Y Don Xim, que parla clá,

Riguent, riguent, li va dí:

—Qu' un, es pòble sòl vestí,

Y s'altre el sòl..... despujá.

UN FERIT D'ALA.

XEREMIADES.

¡GUERRA! ¡GUERRA! ¡ATRAS, HIPÓCRITAS, COBARDAS! Axí comensa un anunci de sa baratura de ròba blanca qu' hey ha à sa Costa den Brossa, y també diu que en aquesta baratura *degollan* mocadós, *creman* camisetes, *esterminan* estovayes, *revolucionan* camies de dòna, *despilfarran* calcetins, *derrriban* calces blanques, *alborotan* pèsses de fil, *donan* camies d'homo, *tiran* mocadós blanchs y *guinavetetjan* ses cortines.

Un exemplá d'aquest anunci queda arxivat en es Museo de L'IGNORANCIA.

Hem vist es trabays de perforació que à un hort de devés La Soledat va emprendre Don Juan Ribas, y mos ha admirat sa constancia amb à que los prossegueix. A l'hora d'ara es forat qu' ha ubèrt amb so trepant de ferro té 115 metros de fondaria, còm si diguessem 580 pams mallorquins.

Lo que no sabem es qu'ets engiñés ó aficionats à sa Geologia bajin anat à recuhí mòstres y à examiná es terrés que han traspasat.

Veys allá un homò que se gasta un capital p'es gust de comprová ses teoríes de Mr. Hermite, y sa Diputació provincial que pensa en subvencioná una botiga per vendre quadrets, y Cassino-Conservatòri de música de tota casta, no ha pensat en enviá un facultatiu intel·ligent à estudiá es pou del Sr. Ribas, ni tant sòls li deu havè passat un ofici per darli coratge.

Bé es veritat que sa Barrina de sa Diputació está à disposició des qui la necessit, y axò ja es qualque còsa. Però, ¿que deu tení aquesta eyna que tothom li fa barres!

Si es vòt de L'IGNORANCIA serveix de qualque còsa, nòltros opinam que fins aquí més ha fèt el Sr. Ribas ell tot sòl que tota sa Diputació, à pesá de que regonexem es séus hòns desitjos.

Veurem còm anirá.

A un señó que, devés les cinch y mitja d'es dematí, s'en anava à missa, li robàren aquests dies es doblés y es rellòtge, quant era à ses escales de la Sèu.

Un pererós dormidó qu' heu va sentí contá, s'esclamava:

—¡Y encara dirán que convé axecarsè dematí!

A una de ses derrerres sessions, s' Ajuntament va nombrá Síndich à D. Pèp Estade, (tot li sia enhorabòna;) tractá d'establí una escola à Santa Catalina (que hòna falta fa;) doná una paga à un Municipal, (y ets altres que tengan paciència;) parlá sobre es Cadafal des Born (ganancia per n' Oms;) aprová un dictámen sobre sa *banda* municipal, (¿encara anam de sòlfes?) rematá sa subasta de néu p'es malalts, à l'amo de Can Bartòla, (ningú milló qu' ell;) pagá 113 pesetas que devia, de papé, (molt de papé empran, p'es *papé* que fan;) aprová un dictámen d'*aygo*, (¿qui parla d'*aygo*?) y acordá també comprá una romana: (Un Retgidó s' hi oposá, pensant tal vegada que s' Ajuntament ja está *pesat* y *sos-pesat*.)

Tot axò, y més, amb una sessió. No vé à tant cada setmana.

A Mahó hey ha falta de bracsés, segons escriuen. Es jornalés qu' hey vajan

trobarán allá feyna segura y bòn jornal.

Fos estat temps enrera, aquesta notícia hauria alegrats molts de pòbres mallorquins: però ara... Ara, gracies à Déu, ja ha plogut, y sa gent de feyna tròba jornal, sense anarsen à fóra-terme.

Un sócio des Conservatòri Balear mos suplica fassem à n'es qui li pertoch respondre, sa present pregunta:

Suposat que s' han establít ses classes de *Guitèrra*, *Bandurria* y *Flauta* (*insturments* apropòsit per fé músiques à ses atlòtes,) ¿quant s'establirán ses classes de *Bombo*, *Platillos* y *Castañetes* (*insturments* apropòsit per fé títeres y balls de *boleros*)?

¿Sa música *clássica* amb un parey de classes còm aquestes comensará à trèure faves d'òlla!

Per atendre à ses pèrdues qu' aquestes derrerres aygades han causat à dins Menorca, es Govern ha destinat 2,000 pesetes.

Desitjariam qu' es Govern tengué present qu' es pòbres santaninés y ervisenchs també son fiys d' España.

A Santa María, en molt poch temps, han cuydat matá dos homòs, desparantlos un' arma de foch.

Diuen qu' una partida de bergantells d'aquella vila, d'un quant temps à n'aquesta part se son alsats *pinxos*, y han prèns per mòda dú un *revolver* dins sa percinta.

¿Seria còsa de recomená aquesta *moda* à n'es Civils de Santa María?

El Comercio menut, que surt cada diumenge amb estampes y miñons, pareix que tracta de fé avorri es poch monuments d'arquitectura y d'escultura que mos quedan à Mallorca. Altra còsa no podem pensá quant veym tan afollats de dibuix y tant escarbotats de litografia ó *zincografia* ets objectes que reproduex. Sèt ó vuyt setmanes hem esperat à veure si milloraria sa part artística y arqueològica d'aquesta *il·lustracioneta*, però còm més va més vela.

¡Vaja! anem à veure si en tornarné parlá no será reñant, señós artistes del *Comèrs*.

Un Retgidó qu' ha mogut més pols y més renòu qu' una granera quant l'estrenan, (encara que sia mala comparansa) va tení sa hòna idèa de contá cuantes medalles mancavan à La Sala y resultá qu' hey eran totes, manco dues. Segons deyan, les guardavan dos ex-retgidós, tal vòlta amb s' idèa de tornarlessè penjá tan aviat còm tornassin essè elegits.

Encara qu' aquelles medalles valguen poca cosa més qu' altres tantes presentayes, bò es que qualcú se cuyd de tenirles esment, no per pò de rès, (pues tots es Retgidós qu' hem coneguts y conexem son homos de sa més absoluta confiança) sino perque s' adagi heu diu: *cada cosa en es séu lloch.*

Quant se tractava de restaurá es claustre de Sant Francesch, es Ministèri de Hacienda no va tení un cèntim que podé enviarnos amb aquell objecte: ara que s' ha resòlt tirar-lo en terra, mos consigná 3,338'75 pessetes. ¡Còses d' España!

Molt hem potoyat per veure si aquest monument, tal vòlta únich en so séu gènero, se salvaria, y Déu ó el Dimòni no hey han consentit. Sabem lo qu' han trabayat persones que conexian es séu való artístich, però també sabem que moltes altres qu' haurian pogut ajudá, dirècta ó indirectament, han fèt es suèch.

Si al manco haguessin vengut á establirshí un parey de frares, tendriam s' esperansa de veurel reconstruít, perque ja 's sab, un frare llèch tot sòl es homo per alsá un monument; y totes ses autoritats y corporacions locals no bastan per evitá sa séua ruina. Es fèts heu demòstran, en es nòstro sigle tan il·lustrat com es.

Ajuntaments molt més repelents y de tan pòques histories com es que tenim han ocupat *La Sala*, y may s' havian passat p' es cap treure amb caxes destrempades s' *Arxiu històrich del Reyne de Mallorca*. Aquesta feyna era à propòsit per entretenirshí s' Ajuntament actual; y, la veritat, ningú li tendrá enveja per sa glòria que conquista engegant s' Arxiu y els señós Arxius amb sos bons mòdos que usa. Volem que romanega consignat à L' IGNORANCIA.

D' ensá que sa Filoxera fa de ses séues per Cataluña y València, s' ha prohibit es que puguen durmos abres joves, y han fèt molt bé; perque aquesta señora té tants mals arrembatges qu' es necessari fugí d' ella. A n' es qui se quexan de no tení, per aquest motiu, abres bons y barato, los dirém que no ténen rahó. May hey havia hagut tanta avinentesa per fé nòves plantacions. Anau à Sòller y heu tocaréu amb ses mans.

¿Voleu tarongés y llimoneres de recibo? Feys una visita en es planté de mèstre Damiá Lau y encara que 'n demaneu à mils, serán servits.

¿Necessitau abres fruytals ó plantes de jardí? Avistauvos amb l' amo Pere Antoni Pallicé y demanaunhi en gran, que no los hi acabaréu.

Tirau ydò, à plantá abres ara qu' hey ha sahó; però no poseu molts d' aubarcoqués, perque bastants d' aubarcochs

peluts y lluentis hey ha à Mallorca de cap à cap d' any.

S' altra dia, entraren lladres à La Sala de Lluchmajor.

Ara son entrats lladres à La Sala de Llubí.

En comensá à allargá aquesta rondaya, aviat li arribará es torn à La Sala de Ciutat.

No tendria rès d' estrañ, pues per poch's doblés qu' hey baja à La Sala, sempre n' hi haurá més que à sa caseta que à Son Rapiña ténen ses *Minions*; y amb tot y amb axò, hey han fèt *robatorum* aquests dies.

Per lo que pogués essé, convendria pagá aviat ets empleats, es municipals y es serenos.

S' Ajuntament pareix que vòl comprendre à la fi que lo que més impòrta es fé doblés; y per axò ha determinat imposá nòves contribucions sobre escalons y persianes, cans, tramvia, etc. etc.

Meèm, axí y tot, si bastará per salvá es barcò.

Está à punt de posarsé en venta un *Album d' Abecedaris* confeccionat per espay de denou mesos à un d' ets establiments tipogràfichs de sa nòstra capital. Desd' ara el recomanam à n' es nòstros ignorants lectors.

Diuen es diaris que sa recaudació des Consums pareix qu' aumenta.

Però que *en realitat* no aumenta gens. Será cosa de no frissá, y prenderho amb paciència, fins y tant qu' es servici estiga *regularisat*.

Totes ses còses vòlen es séu espay, y el mon no 's fèt amb un dia.

Diuen que d' aquí à sèt ó vuyt anys ja sortirá à llum es primé tom de sa *Biblioteca Balear* que per desembre del 77 s' anunciava en es derré número del *Museo Balear*.

Vertaderament si axò segueix amb tanta celeritat, haurem d' axamplá ses nòstres llibrerías.

ADVERTENCIA.

Es dissapte de Nadal, si Déu ho vol, feym contes cloure, amb so número 80, es primé tom de L' IGNORANCIA. Suposat que romanen alguns exemplars complets, à sa nostra Administració (Rotger-11-Cadena de Cort), estarán venals per preu de 20 reals. Es números atrassats, en benefici à n' es qui vulgan completá sa séua colecció, se donan à preu corrent, ó sia à 2 cènti ms cada un.

POBROS-FEYES.

SOLUCIONS Á LO DES NÚMERO PASSAT.

GEROGLIFICH.—*Casa mia, per pòbre que sia.*

SEMBLANSES.—1. *En que té casa.*
2. *En que té ànima.*
3. *En que té canons.*
4. *En que fa puntes.*

TRIÀNGUL.....—*Casada-Casad-Casa-Cas-Ca-C.*

FUGA.....—*Parlà bé no còsta rès.*

PREGUNTA.....—*Es rosey.*

ENDEVINAYA.....—*Tinté y ploma.*

LES HAN ENDEVINADES:

Totes:—*Papuy, Compare Flasco y Un Escolá.*

Sis:—*Bernat Dimonió, Pèp Blat, Voraviao y*

Mèstre 'n Tòni.

Tres:—*Tòfol Serçeri.*

Y una no més:—*Un Marinench.*

GEROGLIFICH

DEDICAT Á MA COSINA J. M. A. Y O.

Qui

al mat

J. SEUGITRA.

SEMBLANSES.

1. ¿En que s' assembla un trasto arreconat à un hòmo?
2. ¿Y un General à un cementèri?
3. ¿Y un piano à un barcò?
4. ¿Y un rosari à un Sant?

PERE.

TRIÀNGUL DE PARAULES.

Ompli aquests pichs amb lletres que llegides diagonalment y de través, digan: sa 1.ª retxa y sa 2.ª, lo qu' hey ha à qualsevòl vila; sa 3.ª, lo que té el Bisbe; sa 4.ª, lo que diu que fa un qui no vòl deure; sa 5.ª, lo que tothòm ha mesté, y sa 6.ª, una lletra.

UN SARDINÉ QUE PESTETJA.

PROBLEMA.

Una dòna estava à plassa amb dos grans còvos tots plens d' òus: passá un carboné amb so mul carregat, tan ran d' es còvos, que tropessá amb ells y los rompé tots. Condemnat à pagarlos, demanáren à sa placera quants d' òus hey havia, y contestá:—Si los contava de 2 en 2, m' en quedava un de sená; si los contava de 3 en 3, també m' en quedava un; y lo mateix si los contava de 4 en 4, de 5 en 5 y de 6 en 6, sempre m' en quedava un; però en contarlos de 7 en 7, llavò venian justs. ¿Quants d' òus hey havia dins es dos còvos?

UN XIMPLE.

ENDEVINAYA.

Tú que preténs d' entenent,
Me sabrás endeviná
¿Qu' es lo que més via fá
Qu' es llamp, sa vista y es vent?

JORDI DES RECÓ.

(Ses solucions dissapte qui vé si som vius.)

20 NOVEMBRE DE 1880.

Estampa den Pere J. Gelabert.